

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๗ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

เนื้อหาบุญ เนื้อนาบap

ก่อนจ้งหัน

การได้รับการอบรมอยู่เสมอเป็นของสำคัญมากทีเดียว ในวัดนี้เช่นอย่างในวัดป่าบ้านตาดแต่ก่อน ประมาณอาทิตย์หนึ่งประชุมทีๆ อบรมพระ เข้มงวดกวัดขันในทางข้อวัตรปฏิบัติ ศีล สมาธิ ปัญญา วิชชา วิมุตติ เข้มงวดกวัดขันตลอดมา แต่ระยะนี้ห่างเกี่ยวกับเรื่องประชาชนคนทั้งประเทศ ก็ต้องแบ่งทางโน้นทางนี้ ทางพระเลยเบาบางไปไม่ค่อยได้อบรมเต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนแต่ก่อน เพราะฉะนั้นพระจงนำอรรถนำธรรมที่เคยได้รับการอบรมไปแล้วนั้นไปประพฤติปฏิบัติ

การประกอบความ پاکเพียรสติเป็นของสำคัญ ปล่อยสติไม่ได้ การภาวนาสติเป็นพื้นฐานจนกระทั่งวิมุตติพระนิพพาน เว้นสติไปไม่ได้ สติเป็นสำคัญ สติติดอยู่กับหัวใจ สัมปชัญญะเวลาเคลื่อนไหวไปมา มีความรู้ตัวอยู่เสมอ นี้เรียกว่าสติสัมปชัญญะให้นำไปปฏิบัติ พระเราไม่มีหน้าที่อะไร ผมไม่ไปแต่ต้องการทำความ پاکเพียรของพระ งานของพระ ผมไม่แต่ต้อง ผมส่งเสริมตลอดมา งานการในวัดนี้จึงไม่มีเพราะเราไม่ให้มี งานการของพระเต็มอกอยู่แล้ว ได้แก่การประกอบความ پاکเพียร เติบงกรรมนั่งสมาธิภาวนา ด้วยความมีสติตั้งติดแนบอยู่กับตัวตลอด นี้เรียกว่างานของพระ อย่าให้เบาบางงานนี้นะ

งานใดจะบกพร่องขาดเขินไม่สำคัญยิ่งกว่างานของจิต ที่บกพร่องขาดเขินจากอรรถจากธรรม มีสติธรรม ปัญญาธรรม เป็นสำคัญ ถ้าบกพร่องอันนี้บกพร่องมากพากันตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ผมไม่ไปแต่เรื่องความเพียรของพระ งานการอะไรไม่ให้เข้าไปยุ่งพระ เพราะผมรักสงวนมากมาตั้งแต่เดิม ตั้งแต่ประกอบความเพียรอยู่โน้น เรียกว่าเราไม่มีงานใดเข้าแทรกเลย ไม่มีจริง ๆ เราเป็นคนนิสัยอย่างนี้ว่าอะไรเป็นอันนั้นเลย เรื่องความ پاکเพียรตั้งแต่ได้รับโอวาทจากพ่อแม่ครูจารย์แล้วเท่านั้น งานอื่นมาแทรกไม่ได้ ไม่ให้มายุ่งเลยตลอด ฟาดจนขาดสะบั้นลงไปทั้งสองฝ่ายดั่งที่เล่าให้ฟังนั้นแหละ นั้นละลงเวที ด้วยความเพียรแก่กล้าสามารถเอาเป็นเอาตายกันจริง ๆ เห็นผลอย่างนั้นแหละ

ผู้ประกอบความเพียรอย่าทำเหาะๆ แหะๆ ใช้ไม่ได้นะ ให้เข้มงวดกวัดขันสติเป็นสำคัญ สติแล้วจากนั้นก็ปัญญาเคลื่อนไหวไปตาม งานการทุกอย่างจะไม่ค่อยผิดพลาดถ้ามีสติและมีปัญญาแนบไปด้วยแล้ว ไม่ค่อยผิดพลาด งานนอกรงานในงานแก้กิเลสภายในใจ ไม่ผิดพลาดแหละ ได้ผลเป็นที่พอใจตลอดไป ขอให้ทุกๆ ท่านตั้งอก

ตั้งใจประพฤติปฏิบัติ ในโลกนี้อ่าไปหวังอะไรว่าเป็นสาระ ไม่มี ในโลกอันนี้เต็มโลกอยู่
นี้แหละ แต่มันก็เป็นสมบัติของโลกไม่ใช่เป็นสมบัติของธรรม คือของเรา มีธรรมภายใน
ใจ ธรรมภายในใจสำหรับพระแล้ว คือ ศีล สมาธิ ปัญญา ประกอบให้ได้

สมถธรรม ได้แก่ ความสงบ อบรมจิตใจของตนให้เข้าสู่ความสงบด้วยธรรมบท
ใดบทหนึ่งในขั้นต้น เช่นใครชอบพุทโธก็เอาได้ ธัมโม สังโฆ คำบริการมใดให้นำมา
บริการม จิตติดแนบกับคำบริการม สติติดแนบอยู่กับคำบริการมแล้วผู้ที่ตั้งตัวได้
ประกอบความเพียรจิตจะเหาะเหินเดินฟ้าไปไหนก็ไปเถอะ หนีสติไปไม่พ้น อำนาจของ
สตินี้ควบคุมได้ตลอด ถ้าสติดีอยู่แล้วกิเลสจะไม่เกิด สติดีเท่าไรกิเลสหมดตลอดเวลา
สติเป็นสำคัญ เป็นฝั่งแม่น้ำมหาสมมุติมหานิยม คือชอบฝั่งได้แก่สติ ไม่ให้เลยฝั่งไป
ปีบบังคับเข้าไปในนั้น

สติเป็นสำคัญมาก ไม่ว่าที่ไหนพระองค์ทรงชมเชยตลอดสติ เผลอสติไปเท่าไร
ขาดบาทขาดตาตั้ง คนก็ขาดบาทขาดตาตั้ง พระก็ขาดบาทขาดตาตั้ง บ้าๆ บอๆ
จากนั้นก็ไปเลย บ้าโลกบ้าสงสาร บ้าโลก บ้าโกรธ บ้าราคะตัณหา บ้ากินไม่พอ
บ้ากินไม่อิ่ม เทียวกอบเทียวโกยเทียวริดเทียวไถ มีแต่บ้าแบบนี้ทั้งนั้น ไม่มีสติแล้วเอา
เถอะนะ ไปได้หมด ใครจะว่าเรียนสูงเรียนต่ำขนาดไหน กิเลสอยู่เหนือวิชาทุกประเภท
ถ้าไม่มีธรรมแล้ววิชาทุกประเภทกิเลสจะเข้าไปเป็นเจ้าของอยู่นั้น ตัวทำลายอยู่กับกิเลส

มีอำนาจมากเท่าไรยิ่งทำลายโลกได้มากเท่านั้น ดุชิเมืองไทยเราตั้งผู้ใหญ่มาเป็น
นายกรัฐมนตรีก็ยุคก็สมัย ตั้งใครขึ้นมาก็เท่ากับตั้งยักษ์ตั้งผีขึ้นมากินบ้านกินเมือง นี่ละ
เรื่องของกิเลส ตั้งขึ้นมาก็ตั้งให้มันเป็นยักษ์กินบ้านกินเมือง ความรู้มีเท่าไรมอบให้
กิเลสทำงานหมด สุดท้ายดับปอดของประชาชนไม่มีเหลือเลย นี่ความรู้ของกิเลส ถ้า
ความรู้ของธรรมมีหนักมีเบา มีนอกมีใน มีความสม่ำเสมอเป็นสำคัญ สำหรับธรรมแล้ว
ความเสมอภาคเป็นสำคัญ

อย่างทุกวันนี้ท่านทั้งหลายเห็นไหม เราอยู่ที่นี่เราอยู่เฉยๆ ได้เมื่อไร นั่งอยู่นี้จะ
คอยกินอยู่อย่างเดียวเท่านั้นใครจะมาว่าอะไร แต่นั่งอยู่ไม่ได้นะ ดูความสม่ำเสมอของ
อาหารการบริโภคทุกอย่างที่เกี่ยวข้อกับเราและหมู่เพื่อน ต้องดูให้สม่ำเสมอ มี
มากมีน้อยให้เสมอ ความเสมอนั้นเป็นที่สงบร่มเย็นทั่วหน้ากัน แต่ความไม่เสมอนั้นเข้า
นั้นเข้านี้เป็นลำเอียง ใช้ไม่ได้นะ ของมีมากเท่าไรไม่มีความหมายอะไรเลย ความเสมอ
เป็นความหมายอันยิ่งใหญ่ มีมากมีน้อย กินด้วยกันเป็นความผาสุกร่มเย็น มีมากก็ตาม
แต่ใครเห็นแก่ตัวๆ เห็นแก่พรรคพวกของตัวเอง พวกนี้ก่อความเดือดร้อนแก่ส่วนรวมไม่ได้
เลย จำเอานะทุกคน

เราดูตลอดเวลาจะดูความสม่ำเสมอ ไม่ได้ดูอะไร ความสม่ำเสมอเป็นธรรม อยู่ด้วยกันเป็นผาสุก ธรรมความสม่ำเสมอ พวกกันตั้งใจปฏิบัติ พระเอาให้จริงให้จัง การประกอบความพากเพียร เวลานี้พุทธศาสนาจะไม่มีเหลืออยู่ในเมืองไทยเรานะทางด้านจิตใจ ก็มีเหลือแต่ชื่อแต่นามในคัมภีร์เต็มไปหมด ไม่ว่าสถานที่ใดวัดใดเต็มไปด้วยคัมภีร์พระไตรปิฎก มันหากมีแต่กระดาษนั้นซิ คนไม่สนใจประพฤติปฏิบัติ เรียนมามากน้อยเพียงไรก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เหมือนนกขุนทอง แก้วเจ้าขาๆ เวลาเอาแก้วมาให้ดูไม่รู้ ฟาดให้มันเห็นตัวจริงซิพระพุทธเจ้าโกหกโลกจริง ๆ เหรอ

ศาสดาองค์เอกตรัสรู้ขึ้นมาพระองค์ใด สร้างพระบารมีมาตั้งแต่ต้น ๑๖ อสงไขยบ้าง ๘ อสงไขยบ้าง ๔ อสงไขยบ้าง เต็มภูมิของศาสดาแล้วจึงได้นำมาสอนโลกด้วยความสัตย์ความจริง ความรู้แจ้งเห็นจริง แล้วมาสอนพวกเราจะโกหกพวกเราได้หรอ มันมีแต่พวกลูกศิษย์ตถาคตโกหกตนเอง เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไป ไม่ละอายบุญ ละอายบาป เห็นไหมพระที่ติดรูปไว้หน้าศาลานั้น พระอลัชชี พวกเปรตพวกผี มาโอ้อ่า ฟุฟฟาอวดอันทพาลใหญ่เห็นไหม ติดไว้หน้าศาลา มีใครบ้าง เราไม่อยากจะพระองค์นี้ องค์นี้ มันเลยพระไปแล้ว ยิ่งกว่าเปรตกว่าผี พวกเปรตพวกผีเอาผ้าเหลืองมาครอบหัวอยู่นั้นนะ โอ้อ่าฟุฟฟา ติดไว้หน้าศาลาไปดูซิ ก็เพื่อให้เป็นคติแก่พี่น้องทั้งหลายทั้งฝ่ายพระฝ่ายฆราวาสนั้นแหละ

ความเลวอยู่ในพระก็เป็นพระเลว อยู่ในคนก็เป็นคนเลว จึงติดไว้ อย่าพากันเป็นพระเลวคนเลวประเภทนี้ดูไม่ได้เลย ศาสดาองค์เอกเลิศเลอ เลวที่ไหน สวาก สงฆ์ สรรณ คัจฉามิ ของพวกเราเลวที่ไหน มีแต่พวกตายใจได้ๆ ปุณฺณุกุเขตต์ โลกุตส เป็นเนื่อนาบุญของโลกได้อย่างสมบูรณ์พูนผล ตายใจได้เลย นั้น พวกเรามีแต่พวกยักษ์พวกผีมันเนื่อนาบาป เนื่อนาก่อความเดือดร้อนวุ่นวายให้แก่ประชาชน อวดดีอวดเด่น กิเลสเข้าไปเป็นเจ้าของ เอาผ้าเหลืองครอบไว้เท่าไรก็ไม่มี ความหมาย กิเลสทำหน้าที่แทนไปหมด ดูแล้วดูไม่ได้นะ

พระเลวไม่มีใครเลวยิ่งกว่าพระนะ เพราะพระเป็นความละเอียด โลกเคารพนับถือ ลงพระได้เลวแล้วดูไม่ได้ ผ้าขาวเด่นมาก ถูกสิ่งสกปรกแล้วติดเร็ว ที่นี้คำว่าพระเขาถือเป็นที่เคารพนับถือบูชากราบไหว้ พอแสดงอาการปฏิกิริยาออกมานิดหน่อยเท่านั้น เหมือนกับมลทินไปเปื้อนผ้าเหลือง ติดเปื้อนพระซึ่งเป็นผ้าขาวแล้ว จึงต้องระมัดระวังตัวเองเหมือนกัน การประพฤติปฏิบัติให้เห็นชัดเจนก็คือจิตตภาวนาพิจารณาเข้าไป จิตเวลานี้มันดำเหมือนกับหลังหมี มันตะเกียกตะกาย มันพาเราล้มลุกคลุกคลาน ฟาดลงไปๆ มันจะดำขนาดไหน

ด่ามันยังด่าได้ ขวามันยังมีในโลกทำไมมันขำไม่ได้ ชักเข้าไปพอกเข้าไปถูเข้าไป สุดท้ายก็ค่อยกระจำงไปๆ หลังหมัดกลายเป็นหลังหมาขำไปแล้วนั้นเห็นไหมละ จิตใจชาวสว่างกระจำงแจ้งด้วยการชำระสะสาง ถ้าไม่ชำระไม่ได้นะ ศาสนาก็มีอยู่เต็ม ประเทศไทยทำไมจึงไม่สนใจกัน สนใจตั้งแต่เรื่องฟินเรื่องไฟเผาไหม้กัน ความโลภนี่ละ มันพิลึก ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาพิลึกพิลั่นเหยียบโลกเหยียบสงสาร แต่ไม่มีใครเห็นโทษ ไม่มีใครเตือนนายอิมพอมัน เพราะฉะนั้นจึงพากันตะเกียกตะกายเป็นบ้ากันทั้งโลก ไปถามที่ไหนใครว่าดีที่ไหนเลิศเลอที่ไหนมีแต่ลมปาก

ความดีถ้ามีธรรมเข้าไปแล้วอยู่ที่ไหนดีหมด ไม่ว่าจะคนทุกชั้นคนมีคนจนคนโกงคนฉลาด คนมีฐานะสูงต่ำมีธรรมในใจสว่างงามไปตามๆ กัน แม้แต่เด็กก็น่ารักเมตตา สงสาร ยิ่งเป็นผู้ใหญ่ด้วยแล้วยิ่งน่ากราบไหว้บูชาเป็นขวัญตาขวัญใจ นั่นละธรรมอยู่ที่ไหนสว่างงาม เอาธรรมไปประดับตนจึงสว่างงาม อย่าเอาบุตรเอาคุณไปโปะตัวเองแล้วไปที่ไหนให้คนแตกสือๆ คนสกปรกคนเลอะเทอะไปที่ไหนผู้เขาสะอาดเขาดูไม่ได้ จำให้ดีเอาละให้พร

เมื่อวานคงจะเป็นไข้หวัดทำ แต่ทำไมมันระบมไปหมดทั้งตัว เหมือนว่าบอบช้ำ ถูกทุบถูกตีเมื่อวานทั้งวันเลย เราก็ไม่ได้ฉินยาอะไรมาก ฉินยาพาราเซตามอลที่แก้ปวดนั้น แล้วก็ยาแก้หวัด เมื่อคืนนี้เวลามันสงบนอนนี้เหมือนตายนะ เอ้อ ฟังมีคราวนี้ละที่นอนเป็นหลับเป็นตื่นเมื่อคืนนี้ คือมันบอบช้ำมากเวลานอนมันเลยกลายเป็นตายไปเลย เอ้อ ตายแบบนี้ไม่เป็นไรแหละ ตายเถอะเราว่างั้น โธ่ มันบอบช้ำมาก เมื่อวานระบมหมดทั้งตัว

(เสียงรถวิ่งผ่านศาลา) รถพยาบาลหรือรถอะไรมา รถโรงพยาบาล ถ้ารถออกมาจากโรงอย่างนี้แล้วก็ต้องมีของออกจากโกดัง เพราะธรรมดาของจัดไว้โกดังสำหรับโรงพยาบาลต่างๆ เต็มเชียว เราเอาไปส่งก็ไป เรื่องของที่จัดไปโรงพยาบาล โรงไหนมาได้เลยๆ พระเวรประจำศาลามีพระดูเหมือนประมาณสององค์ องค์ละอาทิตย์ๆ พระเหล่านี้เป็นผู้คอยดูแลควบคุม พระที่ดูแลควบคุมศาลานี้ก็เหมือนกันให้มีตาบังนะ ให้ลิ้มหูลืมตาบังใครมาอยู่ศาลารับผิดชอบ ดูรอบคอบให้เห็นบริเวณในครัวออกไปนั้น เหล่านี้ ไปถึงกฏิอาจารย์หม่อวย ใครต่อใครไปให้ดูรอบคอบบังนะ

พวกเปรตพวกผีพวกโจรพวกมารมันอยู่ตามแถวนี้ มันมาทำหน้าที่เป็นลูกศิษย์พระ แต่มันเป็นเปรตเป็นผีกินลึกลับๆ อยู่ในที่นี้ ว่าไม่เห็นหรือ จับข้อมูลๆ ได้หมดนะ ถ้าไล่ใครออกไปนั้นข้อมูลได้เต็มหัวอกแล้วนั้นนั่น ไม่พูดเฉยๆ คนนั้นให้ออกๆ คือจับได้หมดแล้ว มันมาทำเลอะเทอะ มารับใช้พระมันมาเป็นเปรตเป็นผีกินดับกินปอดวัดกินปอดพระ เอ้อ เลวนักนะ เลวจริงๆ มาอยู่นี้ก็เลี้ยงอิมหนาสำราญไปหมด แล้วมันก็

ยังเป็นไปได้ กินนั่นกินนี่ ขโมยนั่น เล็กๆ น้อยๆ พอได้ใหญ่ก็จะเอา แต่มันเอาใหญ่ไม่ได้มันก็เอาเล็ก ๆ น้อยๆ มันดูไม่ได้นะ เลวมากทีเดียว ให้ดูนะพระที่รักษาศาลา ดูให้รอบ ตาให้สอดให้ส่องซิ ใครมาที่ไหนใครเข้าใครออกให้สอดส่องดูให้ดี จนกระทั่งเราบอกมันถึงจะได้ยินเดี๋ยวนั้นนะ ได้ยินแล้วไปคิดหรือเปล่าก็ไม่ทราบ เราคิดมาพอแล้วนะ เหล่านี้ล่ะ

เราเป็นหัวหน้าวัดดูหมด ใครเข้าใครออกเป็นยังไงๆ อันนี้มันไม่ได้เรื่องได้ราว อยู่ก็อยู่แบบซุงทั้งท่อนเป็นแบบหัวตอ สติปัญญาไม่มีแก้กิเลสไม่ได้ ดูข้างนอกไม่รอบดูข้างในรอบได้ยังไง ต้องได้บอกเสียก่อนถึงจะคิดอ่าน หรือไม่คิดก็ไม่ทราบ โอ้ เราหนักใจนะอยู่กับพระกับเณรอยู่เท่าไร เรียกว่าหลับหูหลับตาอยู่ พุดจริง ๆ เป็นจริง ๆ เพราะฉะนั้นกุฎิเราจึงไม่ค่อยให้เข้าไปยุ่ง เราอยู่คนเดียวตลอด ไม่ว่าจะกลางวันกลางคืน อยู่คนเดียวตลอด กำหนดจิตลงไป เปิดให้โล่งเสียว่า พอจิตเข้านี้ปีบโลกนี้สูญไปหมดเลย วางไม่มีอะไรเหลืออยู่เลย นั่น เราอยู่ด้วยอันนี้ต่างหากนะ

เราไม่ได้อยู่ด้วยคนนั้นคนนี่เพื่อนฝูงลูกศิษย์ลูกหานั้น อยู่ด้วยอันนี้ เพราะฉะนั้นอันใดยังเข้ามาขวางหูขวางตาละมันหนักมากกระเทือนมาก ดูไม่ได้ดูแบบโลก จิตไม่ได้ เป็นจิตแบบโลกบอกชัดเจนเลย ตั้งแต่ปฏิบัติธรรมมาเต็มเม็ดเต็มหน่วยธรรมเต็มหัวใจ หัวใจกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้วมันจำอยู่ตลอดเวลา ก็ต้องแบบคนหูหนวกตาบอดไปอย่างนั้นละ ว่าไง เขาทำอะไรก็ทำไปตามเขา กิริยาของธาตุชั้นธของเขามียังไงของเรา มียังไงก็ต้องรับกันไปอย่างนั้น ธรรมชาติมันไม่ได้เป็นนะ นี่ละการปฏิบัติธรรมเห็นผล ประจักษ์ใจอย่างนี้ ถ้าปฏิบัตินะ ถ้าไม่ปฏิบัติก็นอนตายอยู่เหมือนซุงทั้งท่อน

เราอยู่กับหมู่กับเพื่อนมันเหมือนกับหลับหูหลับตาอยู่ อย่างพระเณรนี้เราก็ไม่ค่อยให้ยุ่งกับเรา เลยพระเณรคำว่า อาจารย์โย เม จะไม่มีละ ลืมตัวไปก็มีเยอะ ไม่ทราบ ว่าข้อวัตรปฏิบัติเกี่ยวกับครูบาอาจารย์เป็นยังไงต่ออย่างไร แต่เราก็มอบส่วนใหญ่ให้แล้ว เราจึงไม่ว่าอะไร คือข้อวัตรปฏิบัติข้างนอกก็เป็น อาจารย์โย เม ให้ปฏิบัติให้ตีรอบคอบก็แล้วกัน เราเอาจุดนั้น เราจึงไม่สนใจกับอะไร นิสัยเราก็ไม่ชอบให้ใครมายุ่งด้วย ให้ทำข้อวัตรปฏิบัติซึ่งเป็นหน้าที่ของเราที่จะปฏิบัติต่อวัดต่อครูอาจารย์ให้ดีก็แล้วกัน

หลังจันทัน

สรุปทองคำประเภทน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๒๖ เมื่อวานนี้ทองคำที่หลอมแล้วได้ ๓๔๗ กิโลกรัมเท่ากับ ๓๑ แท่ง แท่งหนึ่ง ๑๒ กิโลกรัม ทองคำที่ยังไม่ได้หลอม ๑๐ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์ รวมทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่ได้หลอมเป็น ๓๙๘ กิโล ๓๒ บาท ๒ สตางค์ ถ้ารวมกับทองคำที่มอบเข้าคลังหลวงแล้ว ๓๘ กิโล ที่เป็นเศษของ

๑๑ ตัน เอา ๓๗ กิโลครึ่งเข้ามารวมกันก็เป็น ๔๓๕ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์ เรียกว่า เราได้ทองคำ ๑๑ ตันกับ ๔๓๕ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์

ทองคำเราได้จากการช่วยชาติคราวนี้ ๑๑ ตันกับ ๔๓๕ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์ นับมาถึงเมื่อวานนี้วันที่ ๒๖ ก็ค่อยได้เข้ามาๆ เข้าสู่หัวใจของชาติเป็นเรื่อง เล็กน้อยเมื่อไร อยากรู้ก็ขอให้ได้ทองคำเข้าไว้เป็นหัวใจของชาติๆ ยังดี ต้นเหตุที่เราจะ เกี่ยวกับเรื่องทองคำ คือเขาอาจจะมีความหมายละ ที่เราไปมอบทองคำที่คลังหลวงเป็น ครั้งแรก หัวหน้าคลังหลวงเขานิมนต์เราไปดูทองคำในคลังหลวง ทองคำที่เก็บไว้ใน คลังหลวงเขานิมนต์เราเข้าไปดู ไปองค์เดียวละ

เขาว่าที่ได้พบเห็นทองคำนี้มีสองท่านด้วยกัน สมเด็จพระเทพฯ กับหลวงตา เขา เห็นความสำคัญ ที่เราเข้าไปก็จะเป็นสื่อสำคัญอันหนึ่งเขาถึงนิมนต์เข้าไป เห็นสองท่าน เท่านั้นเห็นทองคำ เราก็มเข้าไปดู ดูอย่างละเอียดลออ วางไว้เป็นชอกๆ ทองคำเป็นตับๆ กองเป็นแท่งๆ เราก็มเดินชอกแซกไปหมด พอเสร็จแล้วก็เชิญหัวหน้าคลังหลวงไปคุยกัน สองต่อสอง ว่าทองคำเราเวลานี้เอาไปฝากไว้ประเทศใดบ้าง เหตุที่เราถามอย่างนี้โดย ไม่ต้องถามว่าฝากหรือไม่ฝากก็ตาม เพราะความแน่ใจเกี่ยวกับเรื่องการเกี่ยวโยง ระหว่างประเทศ ต้องเอาสมบัติเงินทองเข้าเป็นเครื่องประกันกันไว้

เราก็มเลยถามจุดนั้น เขาก็ตอบทันทีเลย ทองคำเราที่ไปฝากประเทศนอกไว้เป็น เครื่องยืนยัน ว่าอย่างนี้เลยเรา มีเท่าไรๆ เขาก็มบอก ประเทศสหรัฐมีเท่านั้น อังกฤษมี ดู มีสองประเทศ สหรัฐมาก แล้วในประเทศไทยเราละมีเท่าไร มีเท่านั้นต้น นั้นละเราใจ หายหมดเลย เมืองไทยเราทั้งประเทศมีทองคำเพียงเท่านั้นต้นที่ไปฝากสหรัฐเป็นเครื่อง ยืนยันเกี่ยวกับเรื่องการติดหนี้ติดสินกัน มากมายกว่าทองคำที่อยู่ในคลังหลวงเราตั้ง สองเท่า สามเท่า

คือแสดงว่าเกี่ยวโยงกันอยู่มากระหว่างสหรัฐกับประเทศไทย จึงต้องมีทองคำไป ยืนยันกันตั้งมากมาย แต่เราไม่บอกจำนวนเท่าไร เราเป็นหัวใจของชาติไปลากดับลาก ปอดออกมาแกงมืออย่างเธอ แล้วเราเป็นผู้นำเสียด้วยนะของประเทศ เวลานั้นกำลังนำ ฟัน้องทั้งหลายชนสมบัติเข้าสู่คลังหลวง เราจะไปพูดจุดสำคัญๆ ให้ใครทราบได้อย่างไร เราต้องเป็นจุดเคล็ดลับสำคัญของเรานั้น สหรัฐฝากไว้เท่านั้น อังกฤษฝากไว้เท่านั้น มีสองประเทศ แล้วในเมืองไทยเราเวลานี้มีเท่าไร ว่ามีเท่านั้น ใจหายวูบเลย

นั้นละเราถึงได้โฆษณาเกี่ยวกับทองคำเข้าคลังหลวง เวลานี้เข้า ๑๑ ตันแล้วนะ พอหายใจได้บ้างละระยะนี้ ยังต้องพยายามอีก ให้ฟัน้องทั้งหลายชนวายหาทองคำ เราเข้าสู่คลังหลวง เรียกว่ามีน้อยมากนะ ทองคำในคลังหลวงเรามีน้อยมาก เราไม่บอก

ใครละเรื่องอย่างนี้ มีแต่ให้พากันพยายามหาทองคำมา เวลานี้กำลังเก็บไว้ที่ตู้ในรภัยใน กรุงเทพฯ ทางอุดรก็มีตู้ในรภัยสำหรับเก็บทองคำไว้ เวลาชายป้อมมาที่ไรก็ให้เอาไป

สรุปทองคำน้ำไหลซึมถึงวันที่ ๒๖ เมื่อวานนี้ ทองคำที่หลอมแล้ว ๓๔๗ กิโลกรัม เรียกว่า ๓๑ แท่ง ที่ยังไม่ได้หลอม ๑๐ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์ แท่งหนึ่งมัน ๑๒ กิโลกรัม นี้ได้ ๓๑ แท่งที่หลอมแล้วเวลานี้ ที่ยังไม่หลอม ๑๐ กิโล ยังไม่ถึง ๑๒ กิโลกรัม ยังหลอมไม่ได้ รวมทองคำที่หลอมแล้วและยังไม่หลอมเวลานี้ ๓๙๘ กิโล ๓๒ บาท ๒ สตางค์ ถ้ารวม ๓๗ กิโลกรัมเข้าด้วยกันก็เป็น ๔๓๕ กิโล ๖๔ บาท ๙๑ สตางค์ ทองคำที่เรากำลังรวมกันอยู่เดี๋ยวนี้มีในจุดนี้ละ

เราได้พยายามที่สุดอะไรที่จะเป็นประโยชน์แก่ชาติไทยของเรา เราพยายามที่สุดใครมาแต่ะไม่ได้นะ เหมือนที่เราเป็นเจ้าของของสมบัติทั้งประเทศแต่ผู้เดียว คือความรักความสงวนใครมาแต่ะไม่ได้ ว่าอย่างนั้นเถอะ จะเอาเข้าถ่ายเดี่ยวๆ เท่านั้น ทองคำเราในคลังหลวงเวลานี้ก็พอหายใจได้บ้าง เพราะมันเข้า ๑๑ ตันแล้ว เพิ่มเข้าไปอีก พอหายใจได้

เมื่อวานนี้หนักมากนะ ดูเป็นไข้หวัด หนักมากทั้งวันเลย แต่เราก็ไม่เห็นฉันทยาอะไร ก็ฉันทยาพาราเซตามอลที่แก้ปวด แล้วฉันทยาแก้หวัด เมื่อคืนนั้นนอนเหมือนตีไว้เลย เหมือนถูกตีถูกทุบไว้เลย ก็ดีอย่างหนึ่งเวลานอนหลับดีนะเมื่อคืน วันนี้พอฟื้นขึ้นบ้าง ที่จะไปเวียงจันทน์วันที่ ๓๑ นี้ได้กำหนดกฎเกณฑ์เรื่องรถเรื่องราไว้เรียบร้อยแล้ว (เรียบร้อยแล้วครับ ติดต่อไว้ทั้งฝั่งไทยและฝั่งลาว มีเบอร์ติดรถแต่ละคันๆ เรียบร้อย) รถที่จะเข้าอย่างไรต่ออย่างไรติดต่อเรียบร้อยแล้ว (รถตอนนี้ ๕๖ คันแต่มีพวกที่กรุงเทพฯที่จองเบอร์เรียบร้อยแล้ว คิดว่าเกือบร้อยคันครับ) นั้นเป็นอย่างนั้นละ หลวงตาบัวเคลื่อนไปไหนเป็นอย่างนั้นเดี๋ยวนี้

นี่ก็ยกประเทศต่อประเทศช่วยกัน คราวนี้ของเราไม่น้อยนะ ลงขนาดเขาไม่มีที่เก็บเราก็ให้เท่านั้น ให้เท่าที่จะพอมือที่เก็บ ไม่อย่างนั้นจะให้มากกว่านี้ เช่นข้าวเป็นตัน (ข้าว ๑๐ ตัน พวกน้ำปลา น้ำมันพืชอย่างละร้อยๆ เตียงคนใช้ ๒๐ เตียง แล้วที่เขาขอมา เสื้อผ้า ผ้าห่ม อะไรพวกนี้ให้ตามที่เขาขอมาครับ) ให้ตามที่เขาขอมา เขาไม่มีที่เก็บก็ให้แค่นั้น เช่นข้าวไม่มีที่เก็บก็ให้เท่าที่มีที่เก็บ ไม่อย่างนั้นจะให้มากกว่านั้น (เครื่องมือแพทย์เขาขอ ๘ รายการ ห้าล้านห้าแสนห้าหมื่น) เขากำลังสั่งเหอ (หม้ออ้วนสั่งแล้วครับ) ที่ขอแล้วเป็นอันว่าตายตัว เรียกว่าจะตามหลังกันไปเพราะไม่ทัน

ช่วยเต็มเหนี่ยว ผู้ที่พออาศัยได้เราก็ช่วยกันไป ไม่ว่าใครเกิดมาไม่ได้มีเป็นตัวของตัวเองละ ต้องหวังพึ่งผู้อื่นเป็นลำดับ ตั้งแต่คลอดออกมาถึงหวังพึ่งพ่อแม่เป็นผู้เลี้ยงดูมาตลอดๆ จนกระทั่งเฒ่าแก่ก็ลูกหลานช่วย ช่วยกันตลอด นี่ก็เหมือนกัน เราก็ช่วย ใน

วาระที่จะช่วยได้ช่วย ปีนี้ก็ฐิณวัดโพธิ์ก็จะมานะ (กำหนดวันแล้วครับ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๐) ตอนบ่ายเธอ (บ่ายครับ) ท่านก็เป็นอันหนึ่งกับเรา ท่านขอก็สมควรอยู่ ถ้าเป็นคนอื่นไม่เหมาะ แต่นี้ท่านกับเราเป็นอันเดียวกันด้วย แล้ววัดโพธิ์เป็นวัดอุปชฌาย์ของเราด้วยเราก็อบรมรับทันทีเลย เพราะเหตุผลลงกันเรียบร้อยแล้ว

นี่ก็วันที่ ๑๘ เรากำลังพิจารณาจะเอาอะไรๆ ไปวัดโพธิ์สมภรณ์จะขาดเงินอะไรบ้างเราต้องพิจารณาก่อนที่จะช่วยเหลือวัดโพธิ์ พวกอาหารการกินอะไรต่ออะไร พวกข่าวสารนี้ต้องช่วยละ พวกข่าวสาร พวกอาหารอย่างอื่นๆ ด้วยต้องช่วย เอาละให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*